

Jednojajčani blizanci rođeni 1966. u Čačku, s trenutnim prebivalištem u Beogradu, talent i ljubav prema glazbi, posebice onoj tradicionalnoj, otkrili su kada su već bili punoljetni. Ipak, ljubav prema onome što rade i predanost tom pozivu donijele su im prepoznatljivost koja im danas otvara mnoga vrata. S pristupačnim glazbenim dvojcem razgovarali smo uoči njihova koncerta u Bjelovaru. Iako jednojajčani blizanci, lako ih je razlikovati. Ratko je razgovorljiviji, iako mu Radiša često nadopunjuje odgovore pa je teško reći tko od njih dvojice zapravo odgovara na pitanja.

Niste prvi put u Hrvatskoj, ali prvi ste put u Bjelovaru. Jeste li uspjeli steći dojmove o našem kraju?

Doputovali smo u četvrtak navečer i u ovom kraju odsjedamo puna četiri dana tako da smo imali prilike osjetiti kako se ovdje živi. Domaćini su izvrsni, ali i mi sami smo već odredili što bismo sve željeli iskusiti dok smo tu. Recimo, inzistirali smo da upoznamo Hrvoja Horvata. Idemo do njega čim završimo ovaj intervju. (Hrvoje Horvat nazočio je kasnije i koncertu, op.a) Ne možemo otići iz Bjelovara bez priče o rukometu. Inače, odsjeli smo u turističkom objektu u Puričanima i već slutimo da ćemo kući doći s nekoliko kilograma viška.

Vaš posljednji nastup u Hrvatskoj bio je onaj u Zagrebu. No, i u prijašnjim godinama prošli ste mnogo naših gradova. Kakvi su vam utisci s tih nastupa.

Hrvatska publika nas uvijek dočeka izvrsno i veliko je zadovoljstvo pjevati pred tim ljudima, ali i na tim mjestima. Poseban je doživljaj pjevati u Makarskoj, Dubrovniku, Meštrovićevoj galeriji u Splitu, zatim na Krku, u Kastvu gdje i sam ambijent tvori dodatnu povijesnu kulisu s kojom se stapa tradicionalna glazba koju izvodimo.

Kako se pripremate za nastupe? Odabirete li i glazbeni repertoar s obzirom na publiku odnosno mjesto u kojemu nastupate?

Pomno smišljamo i uvježbavamo nastupe, no ne uvodimo ništa novo ne bismo li se svidjeli publici. Kada smo kod nastupa po hrvatskoj obali, mi pjevamo dalmatinske tradicionalne pjesme, ali pjevamo ih već dvadeset godina i naravno, ne samo u Dalmaciji. Kad je riječ o pripremama, mi svakoga dana vježbamo. Mnogi se čude kada kažemo da nemamo vremena, a pritom nismo na nastupu. Slobodan umjetnik profesija je koja traži rad i samodisciplinu. Mi svakoga dana imamo svoje probe, do otprilike 14 sati poslijepodne, bez obzira pripremamo li se za nastup ili ne.

Otkuda ljubav prema etno glazbi? Znam da ste se čak protivili roditeljskoj želji da upišete glazbenu školu.

Živimo za glazbu!

Autor Jelena Ivezić

Nedjelja, 01 Svibanj 2016 08:29 - Ažurirano Ponedjeljak, 02 Svibanj 2016 09:40

Sa 18 godina završili smo u zboru Predraga Peruničića u Čačku. Isprva smo se protivili, no kasnije smo na nagovor prijatelja otišli na audiciju. Iako smo obojica kasnije završili agronomiju i nemamo službeno glazbeno obrazovanje, sedam godina rada uz Predraga oblikovalo nas je, ne samo u glazbenom, nego i u emocionalnom, estetskom smislu. Uz Predraga smo ostali sve do njegove iznenadne smrti, 1990. godine. Upravo zbog njega ostali smo vezani uz tu glazbu i 1997. krenuli smo s nastupima po europskim festivalima. Kada nas pitaju živimo li od glazbe, odgovaramo da živimo za glazbu. Cijelim postojanjem živimo za to što radimo i to je jedino važno u životu. Posvetiti se i raditi nešto što voliš i to najbolje što znaš ne može proći bez nagrade.

Kako je došlo do suradnje s Miroslavom Tadićem?

Zapravo, prvo smo upoznali Vlatka Stefanovskog 4. 10. 1999. i on nas je pozvao da gostujemo na promociji njegova albuma »Kruševo« u Sava Centru u Beogradu. Kao klinci smo slušali Leb i so (Vlatko je stariji 9 godina, op.a), a Vlatko se u svojoj karijeri često bavio etnomotivima. Otpjevali smo dvije pjesme na toj promociji i snimku s koncerta je čuo Miroslav Tadić. S Miroslavom smo 2011. snimili album »Vidarica« u Los Angelesu i to u samo dva dana. Zanimljivo, puno više vremena oduzelo je likovno odnosno grafičko oblikovanje omota albuma.

U Kulturnom i multimedijском centru Bjelovar nastupili ste povodom Međunarodnog dana jazza. Kako je došlo do toga?

Ravnatelj bjelovarskog centra, Dubravko Adamović u jednom razgovoru s Bogdanom Diklićem spomenuo je kako bi volio nekako doći do nas, ne znajući da smo nas trojica dobri prijatelji. Poziv je upućen i mi smo ga vrlo rado prihvatili. To zapravo i jest čarolija glazbe jer nas dovodi do nevjerovatnih mjesta, ljudi i iskustava. Upoznali smo nedavno primjerice, Biserku Petrović, Draženovu majku. Do svih tih iskustava dovela nas je glazba.

Mnogi vaš talent i usklađenost u dvoglasnom pjevanju pripisuju »fenomenu jednojajčanih blizanaca«. Mislite li da ste povezani u odnosu na ostalu braću i sestre?

Sasvim sigurno je da smo duboko povezani. Ne postoji pretjerana telepatija, ako se jedan od nas povrijedi, drugi ne osjeća bol. Nemamo takva iskustva, ali sigurno je da ja ne bih mogao pjevati ni s kim drugim osim s Radišom. I obrnuto. Mnogi misle da imamo iste glasove.

Živimo za glazbu!

Autor Jelena Ivezić

Nedjelja, 01 Svibanj 2016 08:29 - Ažurirano Ponedjeljak, 02 Svibanj 2016 09:40

Nemamo, glasovi su nam različiti, ali postižemo tu zapanjujuću skladnost, posebice u unisonom pjevanju gdje nam se glasovi potpuno spajaju.

Koji su daljnji planovi?

U svibnju nas očekuje promocija novog albuma koji smo snimili još prošle godine u katoličkoj crkvi sv. Jurja u Petrovaradinu te zakazana dva koncerta u Pančevu. Nakon toga idemo u Sloveniju na jedan renesansni festival. Nadam se da ćemo se u skoroj budućnosti ponovno sresti i u Bjelovaru.

Dvorana KMC-a u subotu, 30. travnja, okupila je brojne zaljubljenike u autentičnu glazbu Makedonije, Srbije, Kosova, Crne Gore i Hrvatske, odnosno Dalmacije. Jednosatni nastup oduševio je okupljene koji su dugim pljeskom izvođače pozvali na bis. Na gostovanju u našem gradu zahvalio im je i gradonačelnik Korušec, a publika je strpljivo pričekala kraj programa i dijeljenje autograma.

{clgallery}images/stories/Kulturno_zvono/Kultura/2016/Travanj/KMC_30_04/G1/{end-clgallery}